

UCHWAŁA

20 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 20 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek przedstawienia przez Sąd Okręgowy w Lublinie

postanowieniem z 23 lutego 2023 r., II Ca 748/22,

zagadnienia prawnego:

"czy zgodnie z art. 15zzs[9] ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t. j. Dz. U. z 2021 roku, poz. 2095, ze zm.) datą, w jakiej uznaje się pismo za doręczone, w przypadku braku zapoznania się przez odbiorcę z pismem umieszczonym w portalu informacyjnym jest czternasty dzień od dnia umieszczenia pisma w portalu informacyjnym czy też dzień następny"

podejmuje uchwałę:

Data doręczenia pisma w przypadku określonym w art. 15zzs⁹ ust. 3 zdanie drugie ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1327) jest dzień następujący po

upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w portalu informacyjnym.

r.g.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2022 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uwzględnił częściowo powództwo D.G. o zapłatę przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W., oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu. Po złożeniu przez powoda wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie wyroku z uzasadnieniem, w dniu 20 kwietnia 2022 r. wyrok z uzasadnieniem został umieszczony w portalu informacyjnym, stosownie do art. 15zzs⁹ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1327 ze zm., dalej – „ustawa o Covid-19”). Dokument ten nie został odczytany przez pełnomocnika powoda.

W dniu 5 maja 2022 r. został wygenerowany dokument elektronicznego potwierdzenia odbioru, w którym, we wpisie „data doręczenia”, wskazano: „05.05.2022 00:00:00”. Powód wniósł apelację od wyroku w dniu 19 maja 2022 r., powołując się w części wstępnej pisma na doręczenie wyroku z uzasadnieniem w dniu 5 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy, badając dopuszczalność apelacji, zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 15zzs⁹ ust. 3 ustawy o Covid-19, jeżeli doręczenie następuje przez umieszczenie pisma w systemie teleinformatycznym służącym udostępnianiu pism (portal informacyjny) datą doręczenia jest data zapoznania się przez odbiorcę z pismem umieszczonym w portalu; w przypadku braku zapoznania się pismo uznaje się za doręczone po upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w portalu.

Przepis ten, w ocenie Sądu Okręgowego, budzi istotne wątpliwości co do daty doręczenia pisma w sytuacji, w której adresat nie zapoznał się z jego treścią.

Zdaniem Sądu Okręgowego, odwołując się do funkcjonalnie zbliżonych regulacji prawnych można uważać, że zamiar ustawodawcy sprowadzał się do tego, aby pismo umieszczone w portalu informacyjnym, w razie nieodebrania (nieodczytania) przez odbiorcę, było uważane za doręczone w ostatnim dniu terminu do odebrania pisma, tj. w czternastym dniu od daty umieszczenia w portalu informacyjnym. Zbliżone rozwiązanie funkcjonuje w przypadku doręczenia na podstawie art. 139 § 1 k.p.c., przyjmuje się bowiem, że w razie zaniechania odbioru pisma mimo podwójnego awizowania datą odbioru jest ostatni dzień terminu, w którym pismo mogło zostać odebrane. Problem wynika jednak ze sposobu sformułowania art. 15zzs⁹ ust. 3 ustawy o Covid-19, który może uzasadniać wnioski, że doręczenie następuje dopiero po upływie czternastu dni od umieszczenia pisma w portalu informacyjnym, to jest w piętnastym dniu począwszy od tego zdarzenia. Stosownie do tego, w elektronicznym potwierdzeniu odbioru korespondencji, dostępnym także stronom, uwidaczniany jest jako data doręczenia – w braku odebrania pisma – piętnasty dzień licząc od daty umieszczenia pisma w portalu informacyjnym, z zastrzeżeniem sytuacji określonej w art. 115 k.c. w związku z art. 165 § 2 k.p.c.

Sąd dostrzegł ponadto, że w orzecznictwie sądów powszechnych sposób rozumienia art. 15zzs⁹ ust. 3 ustawy o Covid-19 wywołuje rozbieżności, a w orzecznictwie sądów administracyjnych na tle art. 74a § 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1634, dalej – „p.p.s.a.”) dominuje pogląd przyjmujący skutek doręczenia po upływie czternastodniowego terminu, a nie w jego ostatnim dniu. W piśmiennictwie natomiast większość komentatorów ogranicza się do powielenia brzmienia przepisu, nie zauważając jego wieloznaczności.

Wątpliwościom tym Sąd Okręgowy dał wyraz w przedstawionym zagadnieniu prawnym, optując za stanowiskiem, według którego skutek doręczenia na podstawie art. 15zzs⁹ ust. 3 zdanie drugie ustawy o Covid-19 następuje po upływie

przewidzianego w tym przepisie czternastodniowego terminu, a zatem w dniu następnym.

Prokurator opowiedział się za podjęciem uchwały, według której datą, w jakiej pismo umieszczone w portalu informacyjnym uznaje się za doręczone w razie niezapoznania się przez odbiorcę, jest czternasty dzień terminu, a elektroniczne potwierdzenie odbioru pisma prezentuje datę, w której termin ten upłynął.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepisy art. 15zsz⁹ ust. 2 i n. ustawy o Covid-19 stanowiły doraźną reakcję ustawodawcy na stan epidemii i związane z nim zakłócenia obrotu pocztowego. W związku z brakiem wdrożenia całościowego systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe (por. art. 9 k.p.c.), o którym stanowi art. 131¹ k.p.c. regulujący doręczenia elektroniczne, postanowiono, że doręczenia pism sądowych, których adresatami są osoby wskazane w art. 15zsz⁹ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o Covid-19, będą następować z wykorzystaniem innego systemu teleinformatycznego, służącego co do zasady udostępnianiu danych o sprawie, treści protokołów oraz pism sądowych i procesowych, określanego jako „portal informacyjny” (§ 132 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2022 r., poz. 2514 i art. 53e ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 217, dodany ustawą z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 1860). Stosownie do art. 15zsz⁹ ust. 4 ustawy o Covid-19 doręczenia dokonywane za pośrednictwem portalu informacyjnego wywołują skutki procesowe określone w k.p.c. dla doręczenia pisma sądowego.

Rozwiązanie to, z założenia epizodyczne (art. 15zsz⁹ ust. 1 w związku z art. 15zsz⁹ ust. 2 *in initio* ustawy o Covid-19), wywołało liczne wątpliwości w praktyce, związane w szczególności z niepełną funkcjonalnością portalu informacyjnego w aspekcie dokonywania doręczeń pism sądowych i brakiem unormowania obowiązku posiadania konta systemowego ze strony potencjalnych adresatów tych

pism (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2022 r., III CZ 77/22, z dnia 20 maja 2022 r., III CZ 124/22, z dnia 17 stycznia 2023 r., II UZ 14/22, z dnia 27 kwietnia 2023 r., III CZ 390/22; zob. też wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 14 września 2021 r., IV.510.47.2021.KP, https://bip.brpo.gov.pl/sites/default/files/202109/RPO_MS_doreczenia_portal_informacyjny_14.09.2021.pdf). Zagadnienia te wybiegają jednak poza granice przedstawionego zagadnienia prawnego, które zostało skoncentrowane na wykładni art. 15z⁹ ust. 3 ustawy o Covid-19 w tym fragmencie, w którym przepis ten reguluje skutek doręczenia w razie niezapoznania się (nieodczytania) pisma umieszczonego w portalu informacyjnym w przewidzianym ku temu czternastodniowym terminie.

Podjmując tę kwestię należało zauważyć, że doręczenie w postępowaniu cywilnym jest czynnością procesową polegającą na uprząstęczeniu adresatowi pisma. W zależności od sposobu, w jaki jest dokonywane, doręczenie jako czynność konwencjonalna, jest konstruowane przez określone reguły sensu i może znacząco odbiegać od doręczenia w pozaprawnym znaczeniu tego słowa, w którym łączy się ono z fizycznym wręczeniem lub dostarczeniem przesyłki do adresata. Dotyczy to w szczególności przypadków, w których nie tylko nie dochodzi do wręczenia pisma adresatowi, lecz także nie zapoznaje się on z pismem w pośredni sposób, a mimo to ma miejsce doręczenie w znaczeniu procesowym. Najczęstszym w praktyce wyrazem tej konstrukcji jest doręczenie przez awizo (art. 139 k.p.c.) w sytuacji, w której adresat nie odbiera pisma złożonego w placówce pocztowej lub w urzędzie właściwej gminy (art. 139 § 1 k.p.c.), względnie odmawia przyjęcia pisma (art. 139 § 2 k.p.c.). Doręczenie przez awizo zakłada uprząstęczenie adresatowi pisma przez złożenie go w określonym miejscu w celu odebrania; doręczenie następuje jednak także wtedy, gdy adresat pisma nie odebrał, a tym bardziej niezależnie od tego, czy zapoznał się z jego treścią. Nie chodzi tu, jak wskazuje się niekiedy w orzecznictwie, o domniemanie, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo (por. w tym kierunku np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70, OSNCP 1971, nr 6, poz. 100, z dnia 20 lipca 2017 r., IV CZ 132/16 i z dnia 26 kwietnia 2022 r., III UZ 2/22) ani też o sankcję

z racji bezczynności adresata obowiązanego do odbioru pisma, lecz o to, że ustawa łączy skutek doręczenia z sekwencją określonych zdarzeń prawnych, odrywając doręczenie jako czynność procesową od znaczenia słowa „doręczenie” w języku ogólnym.

Doręczenie unormowane w art. 15zzs⁹ ust. 2 i n. ustawy o Covid-19 nawiązuje do konstrukcji doręczenia przez awizo (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2022 r., III UZ 2/22 i z dnia 17 stycznia 2023 r., II UZ 14/22), z tym, że uprzystępnienie pisma adresatowi nie następuje przez przemieszczenie pisma i złożenie go w określonym fizycznym miejscu, lecz przez umieszczenie w postaci elektronicznej w systemie teleinformatycznym, jakim jest portal informacyjny. Podobnie, jak w przypadku doręczenia na podstawie art. 139 k.p.c., od woli adresata dysponującego odpowiednim dostępem do systemu zależy, czy odbierze i odczyta on umieszczone tam pismo (zapozna się z nim), czy też nie; doręczenie następuje jednak także wtedy, gdy adresat z możliwości tej nie skorzysta.

Nieodzownym elementem tych sposobów doręczenia, które nie polegają na wręczeniu pisma adresatowi, jest określenie chwili, w której doręczenie (skutek doręczenia) następuje, ponieważ chwila ta ma rozstrzygające znaczenie dla biegu terminów procesowych. Zagadnienie to jest niekiedy przedmiotem wyraźnej regulacji prawnej, w innych zaś przypadkach pozostawia się je orzecznictwu i nauce. Normując tę kwestię wprost ustawodawca posługuje się zróżnicowanymi, acz zbliżonymi sformułowaniami, stanowiąc, że doręczenie „staje się skuteczne”, „uznaje się za skuteczne”, „uznaje się za dokonane”, „uważa się za dokonane” bądź pismo „uznaje się za doręczone”.

W odniesieniu do doręczenia przez awizo regulację taką zawierał § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1933 r. o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. nr 76, poz. 548); *de lege lata* wynika ona dla potrzeb postępowania administracyjnego z art. 44 § 4 k.p.a. i postępowania sądownoadministracyjnego z art. 73 § 4 p.p.s.a. (por. również art. 150 § 4 ustawy z dnia 28 sierpnia 1998 r. – Ordynacja podatkowa, jedn. tekst: Dz. U. z 2022 r., poz.

2651, dalej – „o.p.”). Unormowania takiego brak natomiast w art. 139 k.p.c., na tle którego w judykaturze, przy aprobachie nauki, od kilkudziesięciu lat utrwalilo się stanowisko, według którego w razie nieodebrania pisma w terminie przeznaczonym do jego odbioru, doręczenie następuje w ostatnim dniu tego terminu (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego (zasada prawna) z dnia 10 maja 1971 r., III CZP 10/71, OSNCP 1971, nr 11, poz. 187).

W przypadku doręczenia przez portal informacyjny datę, w której następuje skutek doręczenia, zdecydowano się uregulować wprost, tak bowiem tylko można odczytywać art. 15zsz⁹ ust. 3 zdanie drugie ustawy o Covid-19. Przepis ten stanowi, że pismo uznaje się za doręczone po upływie czternastu dni od dnia umieszczenia w portalu. Chodzi tu – podobnie jak na tle art. 145 zdanie drugie k.p.c., art. 44 § 4 k.p.a., art. 73 § 4 p.p.s.a. i art. 150 § 4 o.p. – o określenie chwili, w której następuje doręczenie, nie zaś jedynie o wygenerowanie w systemie informatycznym potwierdzenia, że doręczenie doszło do skutku. Idąc tym torem, sformułowanie zastosowane w art. 15zsz⁹ ust. 3 zdanie drugie ustawy o Covid-19 należy uznać za równoznaczne ze stwierdzeniem, że w razie biernej postawy adresata doręczenie (skutek doręczenia) następuje po upływie czternastu dni od dnia umieszczenia pisma w portalu informacyjnym, a tym samym z kolejnym (piętnastym) dniem, następującym po upływie czternastu dni od dnia złożenia pisma.

Racją jest, że rozwiązanie, według którego w razie biernej postawy adresata doręczenie następuje po upływie czternastu dni – *scil.* następnego (piętnastego) dnia od jego umieszczenia w portalu informacyjnym – odbiega od stanowiska przyjętego w judykaturze na tle art. 139 § 1 k.p.c. i przyjętego w art. 145 zdanie drugie k.p.c. Przepisy te łączą bowiem doręczenie z upływem ostatniego dnia terminu do odbioru pisma, względnie z upływem ostatniego dnia miesięcznego terminu, nie zaś dniem następnym. Dystynkcja ta, jakkolwiek systemowo niepożądana, jest jednak konsekwencją brzmienia art. 15zsz⁹ ust. 3 zdanie drugie ustawy o Covid-19, według którego doręczenie nie następuje czternastego dnia (w czternastym dniu) od umieszczenia pisma w portalu informacyjnym, względnie z upływem ostatniego dnia czternastodniowego terminu (por. art. 145 zdanie drugie

k.p.c.), lecz po upływie tego terminu, co logicznie zakłada jego uprzednią expirację.

W tym stanie rzeczy ewentualna odmienna intencja prawodawcy, domniemywana przez Sąd Okręgowy i prokuratora, nie może mieć rozstrzygającego znaczenia. Gwarancyjny charakter przepisów regulujących sposoby doręczeń (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 września 2002 r., SK 35/01, OTK-A 2002, nr 5, poz. 60 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., I PZ 17/14, OSNP 2015, nr 10, poz. 136) nakazuje bowiem poprzestanie na ścisłej, deklaratywnej wykładni art. 15zsz⁹ ust. 3 zdanie drugie ustawy o Covid-19, z odwołaniem się do zasady „co ustawodawca chciał, powiedział, czego nie powiedział, nie chciał” (*idem dixit quam voluit*). *In casu* stanowisko to dodatkowo wzmacnia postulat wykładni przepisów o doręczeniach dokonywanych przez portal informacyjny – z uwzględnieniem doraźnego charakteru tych rozwiązań i towarzyszących im usterek legislacyjnych – w miarę możliwości z korzyścią dla stron postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2022 r., III CZ 77/02 i z dnia 17 stycznia 2023 r., II UZ 14/22).

Inną rzeczą jest to, że intencja ustawodawcy, aby związać skutek doręczenia z upływem czternastego dnia terminu przeznaczonego do odbioru pisma jest wątpliwa, jeżeli zważyć, że art. 15zsz⁹ ust. 3 zdanie drugie ustawy o Covid-19 odpowiada art. 131¹ § 2 zdanie trzecie k.p.c., przy czym ostatni z tych przepisów w pierwotnym brzmieniu stanowił, że w razie braku elektronicznego potwierdzenia odbioru doręczenie uznaje się za skuteczne z upływem czternastu dni od daty umieszczenia pisma w systemie informatycznym. Ówczesna treść przepisu wskazywała jasno, że doręczenie ma miejsce ostatniego dnia czternastodniowego terminu, w którym adresat mógł zapoznać się z korespondencją. Unormowanie to zostało jednak zmienione ustawą z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 218), którą dotychczasowe sformułowanie zastąpiono wyrażeniem „po upływie 14 dni” i to właśnie wyrażenie następnie przejęto do art. 15zsz⁹ ust. 3 ustawy o Covid-19, jak również – konsekwentnie – do art. 131^{1a} § 2 zdanie trzecie k.p.c., dodanego ze skutkiem od dnia 14 marca 2024 r. ustawą z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych,

ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1860), zmierzającą do utrwalenia doręczeń przez portal informacyjny w systemie postępowania cywilnego (por. druk sejmowy IX kadencji nr 3216). Za znamienne należy uznać zwłaszcza tę ostatnią nowelizację, mając na względzie, że pozostając przy sformułowaniu „po upływie 14 dni” ustawodawca musiał być świadomy powstających na jego tle niespójności w zestawieniu ze stanowiskiem utrwalonym na tle art. 139 k.p.c. i treścią art. 145 zdanie drugie k.p.c., a mimo to nie zdecydował się od niego odstąpić.

Odwołać się trzeba ponadto do art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 285, dalej - „u.d.e.”), biorąc pod uwagę, że akt ten w kompleksowy i przynajmniej w założeniu modelowy sposób reguluje problematykę doręczeń elektronicznych w postępowaniach przed organami państwa, w tym w postępowaniu cywilnym (por. art. 1 i art. 63 u.d.e.). Zgodnie z powołanym art. 42 ust. 2 w związku z art. 41 ust. 1 pkt 3 u.d.e., w razie bezskutecznego upływu czternastodniowego terminu od dnia wpływu korespondencji na adres do doręczeń elektronicznych, korespondencję uznaje się za doręczoną w dniu następującym po upływie 14 dni od wskazanego w dowodzie otrzymania dnia jej wpływu na adres do doręczeń elektronicznych podmiotu niepublicznego. Sposób zredagowania tego przepisu jednoznacznie oddaje założenie, według którego doręczenie nie dochodzi do skutku w ostatnim dniu czternastodniowego terminu, lecz w dniu następnym.

Odmienne wniosków nie uzasadniają przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 października 2015 r. w sprawie trybu i sposobu dokonywania doręczeń elektronicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 452). Po pierwsze, akt ten odnosi się do doręczeń dokonywanych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, a zatem innego systemu aniżeli portal informacyjny (por. wchodzący w życie dnia 14 marca 2024 r. art. 131^{1a} § 4 k.p.c.). Po drugie zaś, nie określa on daty doręczenia pisma w razie bezskutecznego upływu terminu do jego odebrania, lecz nakazuje jedynie uwidocznić na koncie adresata datę, w której upłynął czternastodniowy termin, o którym mowa w art. 131¹ § 2 zdanie trzecie k.p.c. (§ 4 ust. 1). Uwidocznienie w systemie daty upływu czternastodniowego

terminu do odebrania korespondencji przewiduje również dostępna na stronie internetowej portalu informacyjnego instrukcja odbierania pism sądowych (https://portal.waw.sa.gov.pl/zalacznik/Instrukcja_odbierania_pism_s%C4%85dowych_w_Portalu_Informacyjnym.pdf,s.5), zastrzegając jednak wyraźnie, że termin, w którym następuje skutek doręczenia, należy określać zgodnie z ustawą procesową.

Nie można się również zgodzić z argumentem, że preferowany pogląd prowadzi do uprzywilejowania adresatów niepodejmujących korespondencji względem osób, które dokonują jej odbioru w przewidzianym ustawą terminie. Odbiór pisma w systemie teleinformatycznym stanowi odpowiednik wręczenia korespondencji doręczanej drogą tradycyjną, jasne jest zatem, że doręczenie następuje wówczas w dniu, w którym doszło do odbioru pisma. Konstrukcję tę, choć niezbyt fortunnie, oddaje art. 15zzs⁹ ust. 3 zdanie pierwsze ustawy o Covid-19, według którego datą doręczenia jest data „zapoznania się” przez odbiorcę z pismem umieszczonym w portalu informacyjnym. Jeżeli jednak do odbioru pisma nie dochodzi, określenie, kiedy ma dojść do skutku doręczenie w procesowym tego słowa znaczeniu, stanowi domenę ustawodawcy, który powinien kierować się z jednej strony koniecznością zapewnienia efektywnego dostępu do sądu, z drugiej zaś gwarancyjną funkcją doręczeń. Rozwiązanie, według którego doręczenie następuje w dniu następującym po upływie czternastodniowego terminu do odbioru pisma, nie godzi *prima facie* ani w te zasady ani też w założenie racjonalności ustawodawcy. Akcentowana wcześniej niespójność, jakkolwiek niecelowa, nie uzasadnia natomiast odstąpienia od brzmienia przepisu, tym bardziej, że odejście to prowadziłoby do rezultatu niekorzystnego dla strony.

Z tych względów Sąd Najwyższy uchwalił, jak na wstępie.

(K.G.)

[ał]

